

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: V. N. nar., st. příslušnost Ukrajina, t.č. bytem, zastoupený Bc. M. P., obecným zmocněncem, bytem V. 682/4, K., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2015, č. j. OAM-97/ZA-ZA05-K08-2015,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou ze dne 5. 6. 2015 doručenou dne 8. 6. 2015 Okresnímu soudu v Kroměříži, kterým byla dne 10. 6. 2015 postoupena Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2015, č. j. OAM-97/ZA-ZA05-K08-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto žalovaným o tom, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje.

V **napadeném rozhodnutí** žalovaný uvedl, že žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti a hlásí se k pravoslavnému vyznání. Podle údajů uvedených v žádosti o udělení mezinárodní ochrany není členem politické strany ani jiné organizaci. Vojenskou službu vykonal v letech 1991 – 1993, umí mluvit rusky, ukrajinsky a česky. Na Ukrajině má rodinu (manželku a syna), má středoškolské vzdělání a pracoval ve stavebnictví. Na Ukrajině naposledy žil ve městě Z. P. v T. oblasti. Do ČR přicestoval v roce 2002, kdy přijel za prací, přičemž zde již 12 let pracuje a chtěl by zde žít trvale. O mezinárodní ochranu požádal proto, že na Ukrajině obdržel povolávací rozkaz. V ČR mu skončil dlouhodobý pobyt, nechce jet na Ukrajinu a bojovat na východní frontě (už dvakrát dostal předvolání na vojenskou správu). Se žalobcem byl proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v němž zopakoval skutečnosti uvedené ve své žádosti. Konkrétně uvedl, že podniká ve stavebnictví, pracuje jako zedník. Přicestoval sem na pracovní vízum a pak zde pobýval na povolení k dlouhodobému pobytu V ČR žije sám, neboť jeho rodina bydlí na Ukrajině. Upřesnil, že žádá o mezinárodní ochranu, protože mu byl dne 12. 9. 2014 zrušen dlouhodobý pobyt, protože si podal žádost o trvalý pobyt na území ČR. Řízení o trvalém pobytu však bylo zastaveno dne 3. 11. 2014, proti čemuž se odvolal. Dlouhodobý pobyt mu nebyl zamítnut kvůli jeho trestu pro řízení pod vlivem alkoholu, přičemž žádost o trvalý pobyt by musel podat ze zahraničí, nicméně to by ho na Ukrajině odvedli do armády. S rodinou je v kontaktu, volají si dvakrát týdně. Žalobce též uvedl, že pokud by neobdržel povolávací rozkaz, neměl by problém se na Ukrajinu vrátit.

Žalovaný při posouzení žádosti žalobce vycházel především z jeho výpovědi a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel mj. z Informací Ministerstva zahraničních věcí ze dne 29. 5. 2014 a ze dne 1. 8. 2014, zprávy Human Rights Watch – Ukrajina ze dne 29. 1. 2015, Výroční zprávy Amnesty International 2014/15, jakož i z opisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob žalobce. Sám žalobce nenavrhoval žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu.

K vyhodnocení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany žalovaný poukázal na to, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za niž by byl pronásledován, a nebyl ani členem žádné politické strany ani jiné organizace. Z jeho výpovědi nevyplývalo, že by byl na Ukrajině vystaven jakémukoliv jednání podřaditelnému pojmu pronásledování. Situaci žalobce žalovaný posuzoval i na základě informací o Ukrajině, přičemž v odůvodnění napadeného rozhodnutí zmapoval vývoj politické situace od listopadu 2013 až po tzv. Minské dohody. Aktuální bezpečnostní situaci na východě Ukrajiny žalovaný vyhodnotil tak, že není žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující v této části Ukrajiny nelze podřadit důvodům relevantním pro udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně jde o ozbrojené střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v části D. a L. oblasti, přičemž ve zbytku země je bezpečnostní situace nezměněná a zcela stabilní. Situace na západě a středu země je však klidná, občané Ukrajiny své případné aktuální potíže řeší prostým přestěhováním se v rámci země. Jelikož žalobce pochází z T. oblasti, kde k ozbrojeným střetům prakticky nedochází, není tato oblast v současné době nijak zasažena střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a proruskými separatisty.

Pokud žalobce tvrdil, že se obává povolání do ukrajinské armády, k tomu žalovaný uvedl, že branná povinnost patří k základním státoobčanským povinnostem. Tuto zásadu uznává mj. i Úmluva o právním postavení uprchlíků (tzv. Ženevská konvence) z roku 1951, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně základních lidských práv a základních svobod. Nemůže se tedy jednat o jednání podřaditelné pod pojem pronásledování. V případě žadatele nelze ani předpokládat, že by případný výkon vojenské služby měl být uplatněn diskriminačně. On sám nic takového neuvedl a žalovaný nezjistil, že by žalobce patřil k některé ze skupin diskriminovaných obyvatel. Žalovaný v tomto ohledu odkázal rovněž na Příručku procedur a kritérií pro přiznání právního postavení uprchlíků vydanou Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v Ženevě v září roku 1979, podle níž osoba není uprchlíkem, pokud jejím jediným důvodem pro vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje. Žalovaný poukázal rovněž na relevantní judikaturu, zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2004, č.j. 7 Azs 321/2004. Obavy žalobce tedy podle žalovaného nelze mít za azylově relevantní. Žalovaný uvedl, že žalobce svou žádostí směřuje k legalizaci pobytu v ČR, přičemž odkázal na názor Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č.j. 5 Azs 37/2003, a dovodil, že azyl je naprosto specifickým institutem mezinárodněprávní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv, nikoliv k legalizaci pobytu v ČR. Pro tyto účely slouží instituty upravené zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Z uvedených důvodů neshledal u žalobce odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.

Dále žalovaný zkoumal, zda žalobce nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) či azylu za účelem sloučení rodiny (§ 13 zákona o azylu). Z hlediska naplnění podmínek § 13 odst. 1 (azylu za účelem sloučení rodiny) žalovaný uvedl, že ani tyto nejsou naplněny, neboť ze zjištěných skutečností nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení. Ohledně možnosti udělení azylu z humanitárních důvodů se žalovaný zabýval zejm. rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a jeho věkem a zdravotním stavem. Žalobce neuvedl žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že jeho osobní a rodinná situace je nějakým způsobem výjimečná s ohledem na okolnosti, které by odůvodňovaly udělení humanitárního azylu. Žalobce je dospělou osobou, jejíž zdravotní stav je dobrý. Ani existenci rodinných vazeb není možno podle žalovaného považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů, přičemž na udělení této formy mezinárodní ochrany není právní nárok.

Jelikož nebyly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany, posuzoval žalovaný důvody k udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 28 zákona o azylu. Dovodil, že nenalezl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by v případě návratu žalobci hrozila vážná újma uložením či vykonáním trestu smrti, který byl na Ukrajině zrušen již v roce 2000, a stejně tak neshledal nebezpečí bezprostřední nebezpečí mučení, nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Nutnost vykonat vojenskou službu nelze vnímat jako vážnou újmu, a to ani v kontextu případného trestního postihu, kterému by žadatel byl vystaven v případě odmítnutí nástupu k jejímu výkonu. Nic ani nenasvědčuje tomu, že by žalobce byl v případě návratu do vlasti postižen za svou azylovou žádost v zahraničí. V tomto ohledu žalovaný odkázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 98525/2014-LPTP obsaženou ve správním spisu. Jinou hrozbu v souvislosti s návratem do vlasti žalobce neuvedl, ani žalovaný sám nezjistil. Proto žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo

přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

Stran možného povolání do ukrajinské armády žalobce uvedl, že výkon vojenské služby nelze považovat za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť nemůže být sama o sobě vnímána jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Podle Ženevské konvence není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, i kdyby byla trestná. Výkon trestu odnětí svobody, k němuž by za odepření výkonu vojenské služby za určitých okolností mohl být odsouzen, nelze považovat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Doplnkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Žadatel neuvedl a žalovaný nezjistil žádnou skutečnost svědčící o tom, že by v případě jeho návratu do vlasti případný výkon trestu odnětí svobody za odepření výkonu vojenské služby představoval vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný dále zopakoval úvahu o tom, že v T. oblasti, odkud žalobce pochází, neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce do země původu nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR, přičemž ovšem záleží pouze na žadateli, jak bude postupovat a zda splní podmínky zákona o pobytu cizinců. Žalovaný konečně vyloučil, že by žalobce mohl splňovat podmínky ustanovení § 14b odst. 1 zákona o azylu (doplnková ochrana za účelem sloučení rodiny).

Žalobce v **žalobě** uvedl, že napadá rozhodnutí žalovaného z následujících důvodů. Předně uvedl, že žije v ČR nepřetržitě již 13 let a maximálně jednou za rok jezdí na Ukrajinu navštěvovat svou rodinu. O mezinárodní ochranu v ČR žádá, jelikož obdržel na Ukrajině již podruhé povolávací rozkaz k nástupu do armády a zúčastnil se bojů na východě země. Dne 11. 9. 2014 podal žádost o trvalý pobyt podle zákona o pobytu cizinců. Tato žádost mu byla usnesením ze dne 30. 10. 2014 zastavena, a to z důvodů, že žalobce podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území, ačkoliv k podání žádosti na území nebyl oprávněn. Proti tomuto usnesení podal v zákonné lhůtě odvolání dne 12. 11. 2014, které nebylo do dnešního dne vyřízeno. Vůči věcné správnosti napadeného rozhodnutí žalobce namítl, že nelze souhlasit se žalovaným, že z výpovědi žadatele nevyplynul žádný zvláštní zřetel hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť žalobce jasně uvedl, že na území ČR pobývá již 13 let, platí zde daně a dodržuje zákony. Je velice nehumánní, pokud žalovaný humanitární azyl neudělil, ačkoliv žalobci jde ve vlasti o jeho zdraví či život. Ve druhém žalobním bodě žalobce poukázal na ustanovení § 14a odst. 1 a § 14a odst. 2 zákona o azylu a uvedl, že není možno souhlasit s názorem žalovaného ohledně posouzení potřeby udělení doplnkové ochrany, neboť v případě návratu žadatele do země původu mu hrozí nástup vojenské služby a s tím i nástup na frontovou linii, kde probíhají tvrdé boje. Na základě této skutečnosti se žalobce domnívá, že v případě návratu mu hrozí vážná újma podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

Ve svém **vyjádření** k podané žalobě žalovaný uvedl následující. V první řadě se žalovaný zaměřil na to, zda je žaloba projednatelná, zejména zda byla podána včas, tedy v

zákonem stanovené lhůtě od doručení žalobci. V daném případě vychází žalovaný z předpokladu, že žaloba byla pravděpodobně podána včas, neboť soud (byť věcně i místně nepřislušný) obdržel žalobu datovanou dnem 5. 06. 2015 dne 8. 06. 2015 (den otisku podacího razítka na podání) a rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 26. 05. 2015. Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce, shromážděné informace o zemi původu, a na samotné napadené rozhodnutí. Žalovaný trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru žalovaný správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nehrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu v platném znění, či že by mu svědčily důvody k udělení mezinárodní ochrany dle § 13, § 14 či § 14b citovaného zákona o azylu, proto mu nebyla mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu udělena. Správní orgán trvá na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu, za jehož účelem byl s žalobcem veden pohovor, ve kterém měl prostor uvést veškeré relevantní důvody, jež jej vedly k opuštění vlasti a popsat všechny potíže, které ve vlasti měl. V odpovědích nebyl žalobce nijak omezován a s protokolem o pohovoru byl seznámen, svoji výpověď nijak nedoplňoval, nežádal změny a s obsahem protokolu o pohovoru souhlasil, správnost přetlumočeného textu stvrdil svým podpisem. Z napadaného rozhodnutí je jasné, jakým způsobem se zprávami o zemi původu žalovaný správní orgán zacházel a které informace využil. K námitce žalobce, ve které nesouhlasí s neudělením humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu správní orgán podotýká, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a dle rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 15. 10. 2003, č.j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15. 10. 2003, *„udělení azylu z humanitárních důvodů je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je skutečně věcí diskrečního oprávnění správního orgánu, soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů.“* Žalovaný v této souvislosti poznamenává, že řádně zjistil a posoudil žalobcovu osobní situaci, též situaci v zemi původu, zdravotní stav žalobce a plně odkazuje na závěry vydaného rozhodnutí, které jsou dostatečným a srozumitelným způsobem odůvodněny a ze kterých jasně plyne z jakých důvodů a na základě jakých podkladů neshledává důvody hodné zvláštního zřetele k udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu. Žalobou namítaný důvod spočívající v třináctiletém pobytu na území ČR a podané nepravomocně rozhodnuté žádosti o trvalý pobyt v ČR rozhodně tímto zvláštního zřetele hodným důvodem není. Dále žalovaný na podporu svého názoru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004-55, přičemž podotkl, že nepřiznání humanitárního azylu rozhodně nebylo způsobeno libovůlí, což jasně dokládá spisový materiál. Azylově relevantním důvodem tedy nemůže být skutečnost, že žalobci v ČR skončil dlouhodobý pobyt a současně řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu bylo zastaveno dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., tedy z důvodu neoprávněného podání žádosti. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že azylové řízení je zcela mimořádný institut sloužící k ochraně cizinců, kteří pocítují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu. Institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na

území ČR a nelze jej využít jako „náhradní řešení“ v případech, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro získání trvalého pobytu cizinců na území ČR – viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, sp. zn. 2 Azs 50/2010.

K otázce povolání k výkonu vojenské služby žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č.j. 2 Azs 52/2015 - 52 pouhé obdržení povolávacího rozkazu nepředstavuje skutečnost, která by byla podkladem pro realizaci mezinárodního závazku non-refoulement: *„Sama o sobě nemůže být povinnost vykonat vojenskou službu, a to ani případně ve skutečném bojovém nasazení, považována za azylově relevantní důvod, neboť takováto povinnost je běžná v řadě demokratických států s vysokým standardem ochrany základních práv.“* Žalobce v řízení nenamítal a hodnověrně nedoložil, že by výkon vojenské služby v jeho případě či následně trest uložený mu za nesplnění stanovené povinnosti byl v jeho případě spojen s výjimečnými faktory, které by byly zohlednitelné z pohledu zákona o azylu (např. cílené persekucní jednání či trestání žalobce ze zákonem stanovených důvodů). Žalovaný proto k podané žalobě trvá na svých závěrech učiněných v tomto směru v napadeném rozhodnutí. Stranou žalovaný správní orgán uvádí, že požadavek státu na výkon vojenské povinnosti nelze dle výkladu soudů považovat za pronásledování, jedná se o legitimní požadavek státu na své občany, směřující k obraně státu v případě ohrožení, a občané jsou povinni mu vyhovět. K aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině žalovaný správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že T. oblast, kde žalobce vlastní dům a žije zde jeho rodina, není v současné době nijak zasažen střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a proruskými separatisty, ani s oblastmi zasaženými těmito střety nijak nesousedí. K charakteru konfliktu na Ukrajině krajský soud odkázal na právní názory Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 15. 01. 2015 č.j. 7 Azs 265/2014 – 17 a rozsudku č.j. 5 Azs 28/2008- 68. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že výše citovaná judikatura je nejen věcně přílehlavá, ale též z pohledu časového maximálně aktuální. Žalovaný je rovněž toho názoru, že dodržel procesní postupy, řádně a úplně zjistil skutkový stav a na základě toho kvalifikovaně rozhodl. Úkony činěné správním orgánem byly vykonány řádně a úplně, rozhodnutí správního orgánu bylo náležitě odůvodněno, postup správního orgánu nebyl zatížen vadou řízení, jeho rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu, se závazky vyplývající z mezinárodních smluv, a že tedy žalobce nebyl krácen na svých právech. V podrobnostech žalovaný odkázal na správní spis. Žalovaný správní orgán trvá také na svém závěru, že v případě žalobcova návratu do země původu mu nehrozí vážná újma dle § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu. Správní orgán se z výše uvedených důvodů domnívá, že vycházel ze spolehlivě a dostatečně zjištěného skutkového stavu a použité informace o zemi původu považuje vzhledem k datu vydání rozhodnutí (tj. 15. 01. 2015) za dostatečně aktuální. Správní orgán též odkazuje na znění § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, z něž vyplývá, že soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu, kterým se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a, a § 14b zákona o azylu neuděluje, a proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud v první řadě zkoumal podmínky řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí, přičemž shledal, že žaloba byla podána včas a je proti napadenému rozhodnutí přípustná ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 a § 68 a § 70 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“). K pochybnostem žalovaného o včasnosti žaloby krajský soud toliko

uvádí, že žaloba byla doručena ke krajskému soudu dne 10. 6. 2015, přičemž napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 26. 5. 2015. Žaloba tedy byla ve smyslu ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 72 odst. 1 s. ř. s. podána ve lhůtě 15 dnů od doručení napadeného rozhodnutí, tedy včas, jak krajský soud výše uvedl.

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce nepožadoval nařízení jednání (ve stanovené lhůtě se nevyjádřil) a žalovaný s rozhodnutím věci bez jednání projevil výslovný souhlas. Krajský soud navíc neshledal nařízení jednání v posuzované věci za potřebné. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Mezi stranami není sporu o skutkovém stavu zjištěném žalovaným tak, jak je zachycen ve správním spisu, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel.

Ze správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že obsahuje všechny listiny, na něž se žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje, zejm. žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 3. 2. 2015, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany 3. 2. 2015, opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob, Informaci MZV, č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014 vztahující se k politické situaci na Ukrajině a možnosti přestěhování se v rámci Ukrajiny, výroční zprávu Human Rights Watch 2015, Informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 15. 1. 2015, výtah z Inforbanky ČTK – Země světa (Ukrajina) ze dne 16. 3. 2015.

Právní úprava udělení mezinárodní ochrany formou azylu na vnitrostátní úrovni upravena v ustanoveních § 12 až § 14 zákona o azylu, institut doplňkové ochrany je pak upraven v ustanoveních § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalobní námitky obsažené v žalobě se vztahují jednak k posouzení podmínek pro udělení humanitárního azylu, a jednak podmínek pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující.

V prvé řadě krajský soud uvádí, že pokud žalobce úvodem své žaloby argumentoval svými řízeními podle zákona o pobytu cizinců, konkrétně zejm. k datu vydání napadeného rozhodnutí neskončeným řízením ve věci žádosti o trvalý pobyt (v níž žalobce podal odvolání dne 12. 11. 2014), pak je k tomu třeba uvést, že probíhající řízení o trvalém pobytu nemá žádný vliv na průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce však tuto žalobní námitku nijak dále nekonkretizoval, takže spíše vyznívá jako potvrzení skutečnosti, že účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu je snaha žalobce legalizovat další pobyt v ČR, což vyplývá jednoznačně jak z podané žádosti, tak i z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. To je sice naprosto pochopitelné, nicméně to samo o sobě nečiní

důvody stěžovatele opodstatněnými (rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, čj. 7 Azs 138/2004-44, přístupný na www.nssoud.cz).

Žalobce poukázal na to, že mu měl žalovaný udělit humanitární azyl, neboť na území ČR pobývá již 13 let, platí zde daně a dodržuje zákony. Je velice nehumánní, pokud žalovaný humanitární azyl neudělil, ačkoliv žalobci jde ve vlasti o jeho zdraví či život. Krajský soud k tomu uvádí, že výklad zastávaný žalobcem není v souladu s dikcí ani smyslem a účelem ustanovení § 14 zákona o azylu, který přílehavě vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004, kde uvedl, že „[s]mysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných), u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“ Žalovaný přezkoumatelně vyložil, proč nespátřuje v případě žalobce důvody pro udělení humanitárního azylu, které by mohly vycházet pouze z podmínek na Ukrajině, které však nevykazují znaky humanitární katastrofy, ani plošného ozbrojeného konfliktu, jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, čj. 7 Azs 70/2015 – 35, přístupný na www.nssoud.cz). Zároveň žalobce netvrdil a ani z okolností jeho žádosti nevyplývá, že by trpěl vážným onemocněním či těžkým zdravotním postižením. Pokud žalobce argumentuje tím, že plnil po celou dobu na území ČR svou daňovou povinnost, pak to v žádném případě nepatří mezi důvody, které by bylo možno jakkoliv zohlednit z hlediska posouzení podmínek pro udělení humanitárního azylu. Proto krajský soud vyhodnotil tuto žalobní námitku jako naprosto nedůvodnou.

K žalobní námitce o nesprávném vyhodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jejíž potřebu opírá žalobce o v zásadě stejné důvody, pro něž požadoval udělení azylu, krajský soud uvádí následující. Tvrzení, že v případě návratu žadatele do země původu mu hrozí nástup vojenské služby a s tím i nástup na frontovou linii, kde probíhají tvrdé boje, nenaplnuje zákonné podmínky pro poskytnutí doplňkové ochrany. Žalobce především netvrdil žádné důvody, které by mohly znamenat překážku jeho působení v ukrajinské armádě spočívající v jeho politickém angažmá, náboženském přesvědčení či zdravotním stavu. Žalobcovy důvody jsou dány zejména nechotou riskovat vlastní život v armádě, což žalovaný přezkoumatelně, přesvědčivě a správně vyložil jako situaci, která není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud k tomu dodává, že je třeba vycházet z toho, že v první řadě na Ukrajině neprobíhá v pravém slova smyslu válečný konflikt, nýbrž jako lokální, spíše izolovaný konflikt probíhající na východní části Ukrajiny (D. a L. oblast), přičemž jeho intenzita i v těchto dotčených oblastech výrazně kolísá (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, čj. 7 Azs 70/2015 – 35, přístupný na www.nssoud.cz). K tomu lze dále poznamenat, že z hlediska doplňkové ochrany cizince může hrát roli pouze ohrožení jeho osoby v zemi původu coby civilisty, nikoliv však potenciálního kombatanu, jímž by se po svém povolání do ukrajinské armády z pohledu mezinárodního

práva stal (viz k tomu v rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, přístupný na www.nssoud.cz). Vzhledem k tomu, že žalobce pochází z T. oblasti nacházející se na západě Ukrajiny, není podle krajského soudu dána ani obava o jeho možné ohrožení jako civilisty probíhajícím konfliktem na jihovýchodě Ukrajiny.

Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný přezkoumatelně, přesvědčivě a správně posoudil žádost žalobce z hlediska všech relevantních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, a proto žalobu zamítl, jak je ve výroku I. tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto krajský soud žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III. uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. února 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová